

ergenliğe ADIMLAR

14 Haziran – Perşembe

Bazı arkadaşlarımı anlayamıyorum. Bütün hayatları bilgisayar başında geçiyor. Örneğin, Ömer. Bir sürü ortak ilgi alanımız olmasına karşın, kendini neredeyse bütün gece internet başına hapsediyor. Tamam ben de bilgisayarı sevdiğim için birşeyler araştırıyorum, sevdiğim grupların sayfalarına bakıp şarkılarını dinliyorum, bazen arkadaşlarımla sohbet ediyorum, bazen de yalnızca vakit geçirmek için oyun oynuyorum, ama bütün hayatım bilgisayar başında geçmiyor. Neden geçsin ki? Bunu neden yaptıklarını da anlayamıyorum. Bir insanın yaşamı nasıl yalnızca tek bir aletin başında geçebilir? Ömer neredeyse 4 yıldır en yakın arkadaşım. Ve bilgisayar başında oturmak dışında neredeyse hiçbirşey yapmıyor artık. Ne bizimle dışarıya geliyor, ne kitap okuyor, ne spor yapıyor, ne de başka bir hobisi var. Annesi de bu durumdan biraz rahatsız sanırım. Yarın okulda onu biraz ayartmaya çalışacağım, bakalım işe yarayacak mı.

15 Haziran – Cuma

Bugün okuldayken biraz konuştuk Ömer'le. Niyetimi çok çaktırmasam da, konuyu bir şekilde bilgisayarlara getirmeyi başardım. Babamdan örnek verip, iş hayatına başlayınca insanın zamanının büyük bir kısmının zaten istemese de bilgisayar başında geçmek zorunda kaldığından bahsettim. Beni şaşırtan bir yanıt verdi ve "haklısın aslında" dedi. Sanırım evde fazla yapacak birşey bulamıyor. Bu konuşmanın ardından, bu akşam yemekten sonra odama çıktığımda elektronik postalarımı bakmak için internete girdiğimde, mesajlaşma programını da açtım ve yine oradaydı Ömer. Kısa bir nasılsın iyi misin faslından sonra, ne yaptığını sordum. Ne dese beğenirsin? "Hiç, sıkılıyorum işte, vakit geçiriyorum bilgisayar başında..." Ben de dayanamadım bu kez, dedim haydi dışarı. Hava güzel, evlerimiz yakın, hemen yakında yemyeşil bir park var, saat de erken... Önce mırın kırın etti biraz ama "e haydi o halde" dedi sonunda.

Bizimkiler o kadar şaşırdılar ki "Ben Ömer'le buluşmaya parka gidiyorum" dediğimde, babam dayanamayıp "Hadi canım, bilgisayarla mı geliyormuş?" diye şaka yapmaktan kendini alamadı. "Yok" dedim, "Bu kez bilgisayarı evde kalıyor. Biraz gerçek sohbetler yapalım." Parkta gerçekten çok güzel vakit geçirdik. Belki de yıllardır eğlenmediğimiz kadar eğlendik. Meğer ne kadar çok şey varmış konuşacak. Bütün gece sohbet edip güldük, gitar çaldık, müzikten konuştuk, spordan konuştuk, okuldan konuştuk, biraz da kızlardan konuştuk tabii ki. Galiba onun için de benim için olduğu kadar eğlenceliydi ki, haftaya Cuma yine birlikte parka gelmek için sözleştik.

18 Haziran – Pazartesi

Bu sabah ilk dersten sonra yanıma geldi Ömer. Uzun zamandır olmadığı kadar neşeli görünüyordu. Bana teşekkür etti, hafta sonunun sayemde çok iyi geçtiğini söyledi, hatta hafta sonu oturup biraz gitar bile çalmış. "Haftaya ben de getiriyorum gitarı" dedi. Bu arada, bir gün bir araya gelip birlikte bilgisayarda oyun oynamak için de sözleştik. Tabii ya, böyle olmalı işte. İnsan keyif aldığı şeyleri yapmalı, ama dozunu kaçırmamak lazım. Hem, var mı gerçek sohbet gibisi, karşılıklı oturup karnın ağrısına kadar gülmek varken, neden bilgisayar ekranındaki sözcüklere tıklalım? Hani ayrı şehirlerde otursak birşey demeyeceğim de, böyle yakinken, hava böyle güzelken... Bu arada, güneş ışığıyla ilgili de öğrendiğim birşey oldu. Güneş ışığı, gözün arka tabakalarında bulunan sinir uçlarını uyararak, beynin serotonin hormonu salgılamasını sağlıyor. Serotonin "mutluluk hormonu" olarak da geçiyor. Bu nedenle, yaz aylarında insanlar daha mutlu, daha sakin, daha dengeli oluyorlarmış. Yeteri kadar güneş ışığı alındığında da, yaz aylarında kısa kıyasla 7 kat daha fazla serotonin üretiliyormuş vücutta. Öyleyse, bir dahaki hafta sonu, biraz da güneşlenmeye gidelim bakalım Ömer ile. Tercihen saat 4'ten sonra ama. Sonra mutlu olacağız diye sağlığımızdan olmayalım :)

Deniz Candaş

İllüstrasyon: Ayşe İnan Alican